

[Udenrigsministeren.]

tager sin sædvanlige holdning til hjælp til de dårligst stillede verden over.

Hr. Stinus spurgte, om man kunne være sikker på, at bestemmelsen om fonden nu også vedrørte de fattigste lande, sådan som jeg havde anført i fremsættelsestalen. Det er rigtigt, at det fremgår ikke af teksten. Teksten kan læses på mange måder, men det fremgår ikke af teksten. Det fremgår derimod af den administrative praksis, der har været fulgt, hvor det helt klart har været sådan, man har fortolket det. Eventuelt kan vi vende tilbage til det i udvalget, men hr. Stinus har ret i, at det er et administrations- og fortolkningsanliggende. Der er altså ingen tvivl om, hvilken fortolkning vi anlægger, og hvilken fortolkning vi vil bruge vores indflydelse til at støtte.

Hr. Stinus spurgte, hvordan det forholdt sig med de andre nordiske lande. De har altså ikke ønsket at deltage i denne banks virksomhed. Det kan måske være politiske overvejelser, jeg ved det ikke. Danmark er vel nok et af de lande, der i højeste grad — og det er uden hensyn til, om styret går den ene eller anden vej — siger, at hvis det drejer sig om meget fattige befolkninger, og hvis det drejer sig om projekter, vi kan være sikre på når ud, så er det afgørende ikke, hvilken farve diktatoren har inde i hovedstaden, så bør vi ikke på forhånd afvise bistand. Her har Sverige og Norge, måske navnlig Sverige, nok i visse tilfælde en noget anden holdning. Jeg vil dog ikke undlade at nævne, at Sverige og Norge for nogle år tilbage har ydet bistand på gavebasis — ikke store beløb, men dog bistand på gavebasis — til banken, i øvrigt vel nok bl. a. for at få mulighed for at få del i nogle leverancer.

Endelig sagde hr. Stinus, og det kan jeg kun udtrykke enighed i, at han håbede, at Cuba snart var at finde i dette samarbejde. Hr. Ib Nørlund spurgte om Danmarks begrundelse for, at Cuba ikke var at finde her. Hvis vi havde bestemt, var de at finde i dette samarbejde. Svaret er selvfølgelig, at vi både håber og ønsker, at Cuba snart findes dér. Danmark gør i øjeblikket meget for at få så gode relationer til Cuba som overhovedet muligt. Det gælder på det repræsentationsmæssige område, på det handels-

mæssige område, på kulturelle områder og på andre områder, og vi vil handle på linje hermed i denne sag.

Hr. Lembourn spurgte om olielandene. Det har jeg allerede svaret på.

Fru Kristine Heltberg var skeptisk. Jeg kan altså ikke være enig i argumentationen for denne skepsis, for jeg tror, det er en regel nogenlunde uden undtagelse, at hvis befolkninger får det bedre socialt og uddannelsesmæssigt, så plejer de nu ikke at blive nemmere at have med at gøre politisk. Derfor tror jeg, at én af vejene til at bekæmpe disse systemer på er at sørge for, at befolkningen får så rimelige vilkår, at den kan bruge sin aktivitet på andet end at holde sult og nød fra døren. Jeg erkender altså karakteren af de styreformere, som fru Kristine Heltberg pegede på, men jeg tror bare ikke, det er den rigtige måde at bekæmpe dem på at sige: så vil vi ikke hjælpe disse fattige befolkninger.

Hr. Ib Nørlund sagde, vi manglede begrundelse for at fremsætte forslaget — jeg synes, det fremgår meget klart — og kom med det sædvanlige foredrag om USA. Jeg skal skåne tinget for svar.

Jeg kan ikke svare på hr. Steen Folkes spørgsmål om ADELA, men jeg skal sørge for, at der kommer et svar til udvalgsarbejdet, sådan som hr. Steen Folke også anførte.

Jeg har allerede sagt, hvad jeg mener om denne mærkelige betragtning, at selve dette, at danske ledige arbejdere måske får noget mere at bestille ved, at vi samtidig hjælper nogle fattige befolkninger, skulle være en ugerning. Det forstår jeg stadig ikke.

Hr. Steen Folke sagde, at det åbenbart ikke spillede nogen rolle for de borgerlige partier, hvilke lande man hjalp. Jeg fik i hvert fald et ganske klart indtryk af, at det ikke spillede nogen som helst rolle for hr. Steen Folkes stilling, hvilke oplysninger jeg kan give her eller i udvalget.

Men jeg takker altså for den positive tilslutning fra flertallet.

Ib Nørlund (DKP):

Det er meget elskværdigt af udenrigsministeren at skåne tinget for at give svar på de spørgsmål, der bliver stillet til ham. Men det forekommer mig, at den redegørelse, eller hvad man skal kalde der, der nu kom,